

Ülestõusmisaja 7. pühapäev A

Paljudes riikides tähistatakse ülestõusmisaja 7. pühapäeval Kristuse taevaminemise suurpäeva, mis tegelikult langeb neljapäevale enne seda pühapäeva (Jeesus läks taevasse 40 päeva pärast oma ülestõusmist ja neljapäev on just õige päev seda sündmust tähistada). Kuna neljapäev on argipäev ja Kristuse taevaminemise suurpäeva on kohustuslik päeva, viiakse paljudes riikides see suurpäeva üle 7. pühapäevale (Eesti apostellikus administratuuris jääb tähistamine neljapäevale).

Igal aastal loetakse ülestõusmisaja 7. pühapäeval ühte evangeeliumikatkendit nn Jeesuse suurest ülempreesterlikust palvest, mis koosneb tervest peatükist Jh 17:1-26 (A aastal on evangeeliumikatkend Jh 17:1-11a, B aastal Jh 17:11b-19 ja C aastal Jh 17:20-26). Jeesuse suur ülempreesterlik palve on seotud viimse õhtusöömaajaga ja tuleb kohe pärast tema pikka hüvastijätukõnet (peaaegu neli peatükki 13:31-16:33). See hüvastijätukõne toimub siis, kui Juudas Iskariot on juba viimselt õhtusöömajalt lahkunud, ja algab sõnadega: „Teie süda ärgu ehmugu! Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse!“ Jeesuse hüvastijätt on nagu tema testament, mille ta jättis oma jüngritele ja kõigile, kes temasse usuvad. Oma hüvastijätukõnes Jeesus muuhulgas julgustab oma jüngrid, annab neile töotuse Püha Vaimu tuleku kohta. Samuti näitab ta neile erilist sidet iseenda ja nende vahel (Jeesus on tõeline viinapuu, jüngrid on tema sõbrad, nad on kutsutud tema armastusse jääma jne) ning selgitab oma kannatuse ja surma tähendust.

Jeesuse ülempreesterlik palve on suunatud täielikult tema Isale: „**Ja ta [Jeesus] tõstis oma silmad taeva poole ja ütles: „Isa, tund on tulnud (...)**““. Jeesus alustab oma palvet sõnaga „Isa“, mis rõhutab tema erilist, ainulaadset sidet Jumalaga. Jeesuse palve kirkastab kõigepealt tema Isa: „**Mina olen sind kirkastanud maa peal, lõpetanud töö, mille sa mulle andsid teha (...)**““. Jeesus tunneb sügavat õnne, et on täielikult täitnud selle missiooni, mida Isa temalt ootas. Nüüd palub Jeesus oma Isal see missioon lõpule viia: äratada ta surnuist ja anda igavene elu kõigile, kes temasse uskuma hakkavad. Jeesus palvetab kõigi inimeste eest, aga eriti muidugi oma jüngrite ja esimeste kristlaste eest. Ta teab väga hästi, et varsti pannakse nende usk proovile ning tulevad erinevad erimeelsused, mis mõjutavad nende ühtsust. Sellepärast palub Jeesus oma Isa, et kõik tema jüngrid, kes temasse kunagi uskuma hakkavad, jääksid tema sõnasse ja armastusse. Ainult Jeesuse sõnale ja armastusele on võimalik ehitada tõelist ühtsust, mida ta oma jüngritelt ootab.

**„Isa, tund on tulnud: anna oma pojale au, et ka poeg annaks Sinule au“,
„Mina olen andnud Sinule au maa peal, olen lõpetanud töö, mille Sa mulle
andsid teha“**

Jeesus annab oma Isale au (kirkastab teda) selle kaudu, et täidab täielikult oma missiooni. Mõnikord küsime endalt, mida võiksime teha, et Jumalat rohkem austada, teda sügavamalt armastada ning vähem kurvastada. Jeesus õpetab meid kirkastama Jumalat seeläbi, et kõik, mida Jumal meile teha annab, saaks lõpetatud tema tahtmise järgi.

Kas see, mida ma mõtlen, millest räägin, mida ma plaanin ja teen, annab Jumalale au? Kas ma täidan tema ootusi ja tahtmist? Kas ma üldse tunnen ära Jumala tahtmist oma elus? Mida pean veel tegema, et kirkastada paremini Jumalat?

**„et ka tema annaks igavese elu igaühele, keda Sina oled temale andnud“,
„Aga igavene elu on see, et nad tunneksid Sind, ainsat tõelist Jumalat, ja
Jeesust Kristust, kelle Sina oled läkitanud“**

Jeesus palub oma Isa, et ta annaks oma Poja kaudu igavese elu kõigile, kes hakkavad nendesse uskuma. Ja seletab seejärel, mida tähendab igavene elu: nimelt, tunda Jumal Isa ja teda ennast (muidugi Pühas Vaimus, kes on mõlema armastuse täiuslik side: **„kõik minu oma on Sinu oma ja Sinu oma on minu oma“** – just tänu Pühale Vaimule). Kui Jeesus räägib, et igavene elu tähendab tunda, kasutab ta siinjuures kr sõna *ginóskó* = väga konkreetne (mitte teoreetiline) tundmine, mis tuleb isikliku kogemuse kaudu (sama sõna on Maarja küsimuses inglile Gabrielile: **„Kuidas see võib juhtuda, kui ma ei ole mehega olnud?“**).

Kas ma tõesti usun, et Jeesus soovib mulle anda igavese elu? Kas ma elan selle lootuse ja usaldusega iga päev? Kas see lootus ja usaldus aitab mind, eriti kui tulevad rasked olukorrad ja minu usk pannakse proovile? Kuidas ma Jeesust tunnen: kas rohkem teoreetiliselt või pigem oma isiklike kogemuste kaudu? Kas ma tõesti kogen Jeesuse kohalolekut oma elus, kõigepealt tema sõnas, palves ja sakramentides?

„Ma olen ilmutanud Sinu nime inimestele, keda Sina mulle oled andnud maailmast. Nad olid Sinu omad, ja Sina andsid nad mulle ning nad on pidanud Sinu sõna“

Jeesus hoiab oma jüngreid ja kõiki meid endas, oma sõnas ja armastuses: **„Kui teie peate minu káske, siis te jääte minu armastusse, nõnda nagu mina olen pidanud oma Isa káske ja jään tema armastusse“** (Jh 15:10). Jumala sõna pidamine, mis väljendab meie armastust Jumala vastu, võimaldab meil oma elu keskpunkti panna Jumal ja mitte iseennast. Kui igaühel meist on elu keskpunktiks

Jumal, siis suundume me kõik samasse punkti ning läheneme üksteisele. A aasta ülestõusmisaja 7. pühapäeva 1. lugemisest, Apostlite tegude raamatust, loeme: „**Need kõik olid ühel meelel aina palves koos naiste ja Jeesuse ema Maarja ning Jeesuse vendadega.**“

Kas ma pean oma elus Jumala sõna, tema õpetust? Kas ma saan aru, et ainult niimoodi on võimalik näidata, et tõesti armastan Jumalat? Kas minu elu keskpunkt on tõesti Jeesus või pigem (vähemalt mõnikord) mina ise? Kas ma olen kuulekas Jeesuse tahtmisele või pigem oma isekusele, uhkusele ja soovidele? Kas ma palvetan ühtsuse eest oma kodus, tööl, kogukonnas ja koguduses? Mida ma teen, et ehitada ja tugevdada ühtsust inimeste vahel?

„Mina palun nende eest – ma ei palu maailma eest, vaid nende eest, keda Sina oled mulle andnud, sest nad on Sinu omad“, „Mina ei ole enam maailmas, kuid nemad on maailmas ja mina tulen Sinu juurde“

Jeesus rõhutab, et tema jüngrid (ja kõik, kes temasse usuvad) ei ole maailmast. Sõna „maailm“ tähendab püha Johannese evangeeliumis päris tihti inimesi, kes ei taha võtta vastu Jumalat ja tema õpetust. Jeesuse jüngrid elavad selles maailmas, kuid oma südames (tänu usule) ei kuulu enam sellesse. Sest igaüks, kes on vastu võtnud Jeesuse ja tema evangeeliumi, teab, et on pärit Jumalast ning hakkab igavesest elust elama juba praegu. Igavene elu ületab lõpmatult elu maailmas, nii nagu Jeesus ületab lõpmatult selle maailma.

Kas ma kuulun Jeesusele või sellele maailmale? Kas ma elan igavesest elust või pigem sellest maailmast, st soovin, otsustan ja teen seda, mis ei meeldi Jeesusele? Kas ma kogen igavest elu juba praegu, elades selles maailmas? Kas ma palvetan nende eest, kes kuuluvad sellesse maailma? Kas minu eluviis, käitumine ja suhtlemine teistega näitab mitteusklikele, et on olemas igavene elu?